

Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak

2008. March 07.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.03.02.

Istenünk, mennyei édes Atyánk, dicsőítjük a Te háromszor szent neved, hiszen ismét itt lehetünk a Te hajlékodbán, hittel vallhatjuk, hogy közösség, gyülekezet, a Te néped vagyunk a mi Urunk Krisztus szent nevében. Köszönjük, hogy adtál erőt, életet, meghosszabbítottad tetteinket, hogy most ismét itt lehessünk előtted, hallgassuk a Te tanításodat, bölcsőbbek és jobbak lehessünk általad. Mennyei atyánk, légy közöttünk most a Te Szent Lelked által, áldj meg minket, hogy ne csak hallgatói hanem megtartói lehessünk a Te tanításodnak, s hogy ne csak szavainkkal, de egész életünkkel hirdessük a Krisztust e világban. Ámen!

Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak. (Jak 4,17)

Kedves Testvéreim, az elmúlt hetekben beszélünk bűnről, beszélünk jó cselekedetokről. S tulajdonképpen eljutottunk arra a következtetésre, hogy az emberek saját önző természetével szembe állítva, ha jót cselekszünk az maga a bűjt egyik formája. Hogyha le tudjuk győzni a saját kívánságainkat és bűjtőlünk abban, hogy magunkat valóstíjuk meg, akkor már csak egy lépésre vagyunk attól, hogy megvalóstíjuk életünkben és világunkban a Krisztust, ami nem csupán azt jelenti, hogy nem teszünk rosszat, hanem egyértelműen arról kell hogy szoljon az életünk, hogy jót teszünk. Nem véletlenül mondja Jakab azt, hogy aki tudna jót tenni, de elmulasztja a jó cselekedetet, bűnt követ el.

Tudjátok, kisgyermek koromban, amikor a nagymamámmal a katolikus templomba jártunk, eszembe jut újra meg újra a katolikus liturgiának az a része, amikor mondták, hogy én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem, és Uram bocsáss meg, hogy sokszor és sokat vétkeztem gondolatokkal, cselekedetekkel és mulasztással. Kedves testvéreim mi szeretetünk meglepedkezni erről, hogy az ember igenis néha egyszerűen elmulasztja azt, hogy jót cselekdj. Mi úgy gondoljuk, hogyha nem teszünk rosszat, akkor az már jó. Ha nem csinálunk semmit, ami bűnös lenne, akkor jó emberek vagyunk. Tudjátok, mikor először elhangzott a számból, hogy lelkész szeretnék lenni a Lovassy gimnáziumba még tanárok is kezdtek el felém magyarázkodni, hogy hát tulajdonképpen lehet az ember jó anélkül, hogy hívő ember lenne, lehetünk jó emberek úgy, hogy nem vagyunk keresztyének, hiszen nézd, én sem teszek semmi rosszat.

Igen ám, kedves Testvéreim, de most gondoljunk végig egy nagyon egyszerű példát. Van egy golyónk, vagy egy hordónk amit el szeretnénk gurítani, mégpedig úgy, hogy pont beguruljon a pincének az ajtaján. Van egy ember, aki tolja ezt előre. És szembe van fordítva ez a hordó a pincével. Két barátja segít neki, azt mondja. Az egyik szeretne kitolni vele és megpróbálja kilöki egyik irányba állandóan azt a hordót, hogy ne találjon be a pinceajtón. A másik azt mondja, hogy nem segítek a barátomnak, hogy rosszat tegyen, de nem is csinállok semmit. Akkor mi fog történni? Elgurul valamelyik irányba az a hordó és nekimegy a pince falának, vagy legurul a lejtőn, összetörik. A másik barátnak, aki segíteni akar ennek az elsőnek, annak azt a hatást, amit a másikkal incselkedni vagy a másiknak ártani akaró ember akar, közömbösíteni kell. Vagy úgy, hogy ugyanolyan erővel az ellenkező irányba nyomja a hordót, hogy az pont beguruljon így a pince ajtaján, vagy úgy, hogy megfogja a rosszat akaró embernek a kezét, és azt mondja, ne tedd! Felhívja a figyelmét arra, hogy nem szabad rosszat tenni.

Igen ám, de így kiderül, hogy tulajdonképpen az az ember, aki odáig csak azzal vigasztalta magát, hogy ő nem vett részt a cselekedetben, cselekvővé válik. Neki aktívan jót kell tennie. Mert ebben a világban, mi nagyon gyakran megállapítjuk, hogy milyen rosszak az emberek, hogy milyen gonosz ez a világ, hogy hová jutottunk. Tudjátok, nagyon sokszor hallottam már, hogy emberek fogják a fejüket, hogy Istenem - Istenem, nem ilyen volt ez valamikor. De fel se teszem a kérdést: ki tette ilyenné és ki volt az aki nem akadályozta meg benne? Ki volt az, aki visszavonult és azt mondta, hogy én nem cselekedtem rosszat, én nem vettem részt benne. Aki azt mondta, mint Pilátus, hogy maga mossa kezeit. Nem teszek-e jót, nem cselekszem meg azt, hogy megmentsem a Krisztust. Ha ti ezt akarjátok, legyen!

Sok ilyen esetet láthatunk a történelemben, s talán valljuk meg őszintén, nem egyszer mi magunk is elgondokodtunk azon, hogy talán mégiscsak jobb lett volna ha egyszer vagy kétszer fölmeljük a szavunkat, mégis jobb lett volna hogyha egyszer vagy kétszer megakadályozzuk embertársunkat abban hogy valami gonosz, rossz, vagy egyszerűen csak buta dolgot cselekedjen. És az ember ha őszintén belenéz a tükörbe, de méginkább ha nem az emberi tárgyi tükörbe néz, hanem az ige tükörbe a biblia tükörbe néz bele, akkor rá kell hogy jöjjön, hogy nagyon sok olyan pont volt, amikor egyszerűen nem akadályoztuk meg, hogy valami rossz dolog megtörténjen. Nem tettünk semmit, nem voltunk ott, el sem mentünk. Mi nem kívánunk részt venni benne, de amikor történt valami ami nem tetszik, akkor háborogtunk. Akkor azt mondtuk, hogy ilyen ez a világ!

Igen ám, kedves Testvéreim, de gondoljatok csak bele elmondjátok magatokról, elmondjuk mi keresztyének magunkról, azt hogy mi isten eszközei vagyunk a világon. Hogy mi vagyunk az áldás az emberiség számára, ki hirdeti 2000 esztendeje a Krisztus evangéliumát. Hát de, akkor dolgozni is kéne. Akkor mondani is kéne. Akkor tenni is kéne a jót. Nem csupán megőrizni. Nem csupán arra gondolni, hogy hát mivel olyan bűnös ez a világ, én nem veszek részt benne. Jakab levele, direkt cselekvésre szólít fel. Azt mondja, hogy aki tudna tenni, aki tudna cselekedni, akinek van két erős keze, akinek van agya, akinek van szíve, akinek van lelke ahhoz, hogy valami jót tegyen, annak meg kell tennie ezt, különben az Isten előtt ő gonosz, mint egy rossz eszköz..

Tudjátok olyan ez mintha hogyha van egy mezőgazdasági kft., vannak gépei, vannak emberei, és az emberek megállnak a föld szélén és azt mondják, hogy há majd dőlni fog valami belőle. Nem csinálnak ők rosszat, nem fogják tönkretenni a gépeket, nem tapossák le a vetést hiszen nincs itt semmi, csak állnak a föld szélén és várják, hogy majd valami jó fog történni. Hát Istennek a munkásai mi vagyunk Az Isten vetése miránk van bízva. Az mi kezünk által metszi meg a szőlőt. A mi verejtékünk által van megőrizve ez a nap, ez a föld, ez a csodálatos kert, amit nekünk adott, és ahhoz, hogy Isten dolgai működjenek a világban, nekünk aktívan részt kell venni benne. Mindenhol, minden szinten. Nem lehet azt mondani, hogy az Isten csak a templomban szólaljon meg. Azt lehet mondani, hogy a pap csak igen. De

akkor a híveknek kell harsogniuk tovább az evangéliumot, amikor kilépnek a templomajtón. Akkor a cselekedeteinknek a szavainknak a bizonyágtételeinknek a hívek szájával kell tovább menni és megvalósulni.

Tudjátok, Testvéreim, talán ezért is gyengült meg az egyház. És talán ezért is jönnek elő a pünkösdisták közössége a hitgyülekezete, s ki tudja hány más közösség, akik látszólag erősebbek és nagyobbá válnak egyik pillantáról a másikra. Mert a bennük lévő embereket, tettekre, cselekedetekre a jónak, az evangéliumnak a hangoztatására, és annak a következményeinek a betartására, és saját maguk felé a betartására intik, tanítják, törvényként megkövetelik. És tudjátok, Testvéreim még van egy fontos rész, ami nem a textusnak, de a lekciónak egy nagyon fontos része volt, és úgy gondolom, ki kell emelnünk hogy a gondolkodás módunk az Isten szemszögéből nézve, a Biblia szemszögéből nézve mennyire hibás. Jakab azt mondja, hogy ha valaki azt mondja, hogy ma holnap elmegyek egy városba, kereskedek, csinálom valamit és elérek majd egy hasznot, az milyen jó lesz. Van ilyen, látunk ilyen. Mi tervezünk előre és azt mondjuk, hogy holnap fölkelek, kimegyek a szőlőbe és metszek vagy kapálok, holnap fölkelek és ezt vagy azt fogom csinálni. De bele gondoltunk-e abba, Testvéreim hogy, ha az Isten akarja, majd fölkelünk. Ha az Isten akarja, már lefeküdni se lesz időnk. És hogy milyen fontos az, hogy Jakabnak a szavaiban a mondat első felébe kerül az, hogy ha az Isten is úgy akarja, és utána jön, hogy mit szeretne a beszélő.

Mi nagyon gyakran csnáljuk azt, hogy mondunk egy mondatot, hogy holnap fölmegegyek Pestre ha az Isten is úgy akarja. De nem tudom végig gondoltátok-e azt, hogy mennyivel jobban, meggondolnánk azt, hogy mi majd jön ki a számonk, hogy mit fogunk csinálni, ha megfordítanánk a sorrendet. Elkezdénék úgy a mondatot, hogy ha az Isten is úgy akarja. Míg ezt a mondatot végig mondjuk, ezt a néhány szót, van időnk végig gondolni azt, hogy mit is akarhat az Isten, mi van leírva Szentírásba, egyezik az én szándékom az Isten akaratával, ugyanabba az irányba akarok menni, jól akarok tenni? Pozitív hatása lesz annak, amit én csinálni fogok? És lehet, hogy ha így kezdénék a mondatainkat, akkor néhány mondatunk elhalna, mire befejezzük. Elmondanánk odáig, hogyha az Isten is úgy akarja és menet közben rájövnenék, hogy nem, nem, ezt nem az Isten akarja, ezt én akarom, ezt én szeretném. És megtanulnánk kérni az Istentől, hogy Uram, én ezt szeretném, add meg nekem! És megtanulnánk megkeresni, hogy melyek a mi céljainkban azok, amik egyezők lehetnek az Isten céljaival. És idővel talán átfordulna az arány és már nem az Isten céljait akarnánk a magunkéval egyeztetni, hanem mi magunk a saját életünket egyeztetni az Isten tanításához. Talán ráébrednénk arra, hogy nem elég nem tenni rosszat, hanem jól kell tenni. Jo irányba kell tolnunk ezt a világot. Mi vagyunk azok, akiknek ez a felelőssége. A hitetlennek nem felelőssége, őneki mindegy, őneki az a felelőssége hogy a saját dolgát önmagával szemben el tudja-e számolni. Tönkre tudja-e tenni a más termését, megtudja-e szerezni a más vagyonát, el tudja-e venni azt ami az enyém. Sikerül vagy nem sikerül. A mi felelősségünk nagyobb. Nekünk az egész világot kell jó irányba előmozdítani.

Ott ahol élünk, apró, jó cselekedettel. Ott ahol élünk igent mondva folyamatosan az Istennek is, nemet mondva az emberi vágyak. Tudomásul véve azt, hogy amit Jakab így fogalmaz meg, hogy vagyon barátja az emberi dolgoknak, az nagyon kevésbé barátja az Istennek, sőt ellenségévé válik. Akik pénzügyi alapon gondolkodik és nem a jócselekedet vagy szeretet alapján, az nem az Istent képviseli. Aki a saját álmait akarja megvalósítani, az nagyon gyakran szembe megy Isten akaratával.

S tudjátok, különösen fontos, hogy így a böjti Úrvacsora osztás előtt erről beszéljünk Hiszen mi hálás szívvel odamegyünk most majd az Úrnak asztalához és elfogadjuk, hogy a Krisztus elfedezi a mi bűneinket, hogy az Isten megbocsájtja a mi vétkeinket, hogy ő jól cselekszik, 2000 éve folyamatosan, apáinkkal nagyapáinkkal és velünk is. Cselekszik, tesz, azzal hogy étellel kínál. Azzal, hogy az életét adja érettünk. De ez az egész csak akkor ér valamit, ha bennünk is cselekedeteket indukál. Ha úgy viselkedünk, mint aki meglök minket a jó irányba, akkor elindulunk arra és meglökjük a mellettünk álló embert is a jó irányba. Vagy megfogjuk a kezét és húzzuk magunkkal.

Mert, higyjétek el az Úr asztalánál, amikor odaállunk és elmondjuk a bűneinket, hogy Uram, ezt csináltam meg azt csináltam, akkor keresztyéni kötelességünk, alázatos és szent feladatunk, hogy arra is gondoljunk, mit nem csináltunk meg. Mert a világ nem a rossz cselekedeteinktől lesz rosszabb, hanem azoktól a jóktól amiket elmulasztottunk. Amiből több marad és amit nem önmagunkért, hanem a Krisztusért, az általa képviselt ügyért kell megtennünk, ha keresztyéneknek valljuk magunkat. Amen!

Gyertek imádkozzunk!

Istenünk mennyei édes Atyánk, hol nehéz hol könnyű eledel a Te ígéd számunkra. Értjük, hisz érteni akarjuk, de megvalljuk Néked, hogy lelkünk és belsők néha tiltakozik az ellen, hogy feladjuk önmagunkat, s csak Téged akarunk képviselni a földön. Mégis ez a mi szent kötelességünk, ez a mi elhivatásunk, s ez teszi jobba a világot, melyben keresztyének élnek, bárhol is legyen az. Urunk, segíts nekünk, hogy végre tudjuk hajtani a küldetést, a feladatot, melyet úgy hívnak, emberi élet, s melyben a Te szent Fiad nevé nem csak hirdetnünk, de az ő dicsőségéért felragyogtatnunk kell az emberek között. Engedd, hogy a mi erőtelenségünk helyet tudjon adni a Te erőnek, hogy a mi kétségeink között átragyogjon a bizonyosság, hogy Te teremtő, gondviselő, megtartó Ura vagy e földnek. S légy segítségünkre, hogy midőn Asztalodhoz készülünk, szívünkben, lelkünkben egyaránt méltók legyünk az ajándéokra, s tudjunk hálásak lenni a bűnbocsánatért.

Mennyei Atyánk áldj meg minket és taníts minket, hogy hűséges szívvel és igaz hittel imádkozhassunk életünk minden napján úgy, ahogy a Te szeretett Fiad a mi megváltó Krisztusunk tanított képpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

